

ຈິຕວິທຍາກາຮັບຮຽນຮູ້ກາໝາ

ນໍາສະນອເມື່ອ : 27 ຕ.ຂ. 2552

Piaget ເຊິ່ງວ່າພັນນາກາຮັບຮຽນຂອງເດືອນນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນຕາມລຳດັບຂັ້ນ ຈະໄມ່ສາມາດພັນນາຂໍ້າມຂັ້ນໄດ້
ເດືອນຈະສາມາດພັນນາສົດປັ້ງຢູ່າ ໄດ້ຈາກຄວາມສັມພັນຮະຫວາງບຸດຄລັບໂລກກາຍນອກ
ຂຶ້ນກະບວນກາຮັບຮຽນຂອງບຸດຄລັບພັນນາຕາມຂັ້ນຕອນຕອນໄປນີ້ (ອາງໃນ ການຕໍ່ ຮັດນັ້ນຮ. 2532 : 22 – 23)

ຮະຍະທີ່ທີ່ນີ້ ແຮກເກີດ ຈະເປັນ 2 ຂວບ ເດືອນຈະເຮັດຮູ້ໂດຍກາຮັບຮຽນສັມຜັສ

ຮະຍະທີ່ສອງ ອາຍຸ 2 – 7 ຂວບ ເດືອນເຮັດກະກຳບັນຫາແວດລົມ ໂດຍໃຊ້ສັນລັກຜົນ
ເດືອນເຮັດເຂົ້າໃຈຄວາມສັມພັນຮະຫວາງບຸດຄລັບວັດຖຸ ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເປັນຕົວແທນ
ຮູ້ຈັກຄິດອຍາງເປັນເຫດຸເປັນພລມາກຂຶ້ນ ເຮັດຮັບຮຽນຮູ້ກາໝາພູດແລະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍໆ
ຂອບລອງຜິດລອງຖຸກ ສາມາດແຍກແຍະສິ່ງຂອງໄດ ແຕ່ໄມ່ສາມາດບອກຄຸນສົມບັດໄດ້

ຮະຍະທີ່ 3 ອາຍຸ 7 – 11 ຂວບ

ເດືອນມີກາຮັບຮຽນໂຄຮ່າງສ່າງທາງສົດປັ້ງຢູ່າທີ່ມີຄວາມຫັບຫຼວມນັກຂຶ້ນ

ຮະຍະທີ່ 4 ອາຍຸ 11 ປີຂຶ້ນໄປ ເປັນຮະຍະທີ່ເດືອນມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ທດລອງໃຊ້ເຫດຸພລ
ເຂົ້າໃສ່ທີ່ເປັນນາມນົມມາກຂຶ້ນ ດາດຄະເນ້າເຫດຸກາຮັບຮຽນຈາກປະສົບກາຮັບຮຽນແລະຄວາມຄິດເຫັນ

Piaget and Inhelder (ອາງໃນ ປະກາພັນຮ. 2530 : 27) ກລາວໄວ່ວ່າ ເດືອນອາຍຸ
– 4 ປີ ຈະພັນນາກາຮັບຮຽນຮູ້ກາໝານັກຂຶ້ນຕາມລຳດັບ

ມີລັກຜົນກາຮັບຮຽນໂດຍໃຊ້ກູ່ກາຮັບຮຽນສື່ສ່ວນ (Social Communication)

ແຕ່ເດືອນຈະຍືດຕົວເອງເປັນຄຸນຍຸກລາງ ຄື່ອ ເດືອນຈະພູດກັບຕົນເອງ ຫຶ່ງເຮັດກວາ

ກາຮັບຮຽນດີວຽກແບ່ງຮູ້ກາໝາ (Collection Monologues) ເດືອນຈະມີທັນະຕົກ

ຈາກກາຮັບຮຽນທີ່ເຫັນຂອງຕົວເອງ ແລະຈະເປັນກາຮັບຮຽນທີ່ຈະໃຫ້ເດືອນຮັບສິນຕາງໆ ຈາກກາຮັບຮຽນທີ່ເຫັນ

ເດືອນໄໝເຂົ້າໃຈຄຳພູດຂອງຜູ້ອື່ນ ໃນໜັງ 5 – 6 ປີ ເດືອນກັງເຂົ້າສູ່ຂັ້ນກາຮັບຮຽນແບ່ງຮູ້ (Intuitive)

ຫຶ່ງເປັນກາຮັບຮຽນໂດຍອາຫັນກາຮັບຮຽນ ຄື່ອ ກາຮັບຮຽນສິ່ງຕາງໆ ແລວບອກວາສິ່ງນັ້ນເປັນອຍາງໄວ

ກາຮັບຮຽນທີ່ເຫັນຂອງເດືອນ ເດືອນຈະກັງທີ່ໄປສູ່ກາຮັບຮຽນແບ່ງຮູ້

ເດືອນເກືອບຈະໄປສູ່ກາຮັບຮຽນທີ່ເຫັນ

ພັນນາພຣ ສຸທົມຍານຸ່າ (ອາງໃນ ປະກາພັນຮ. 2530 : 28 – 29)

ໄດ້ກຳລັງສົ່ງພັນນາກາຮັບຮຽນທາງກາໝາວາ ມນຸ່າຍມີຂັ້ນຕອນໃນກາຮັບຮຽນທີ່ສື່ສ່ວນ

ຫຶ່ງມີພັນນາກາຮັບຮຽນທີ່

1. ອາຍຸແຮກເກີດ – 1 ປີ ເດືອນສົ່ງເສີຍຮ້ອງ ກາຮັບຮຽນທີ່ໄດ້
ເຮັດຮັບຮຽນທີ່ໄດ້ກຳລັງຕົວເອງ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບຮຽນທີ່ໄດ້
ແຕ່ໄມ່ມີຄວາມໝາຍໆສຳຮັບຜູ້ອື່ນ

2. ອາຍຸ 1 – 5 ປີ ມີກາຮັບຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບຮຽນທີ່ໄດ້
ເຮັດຮັບຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບຮຽນທີ່ໄດ້
ຈາກກາຮັບຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບຮຽນທີ່ໄດ້ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບຮຽນທີ່ໄດ້
ມີກາຮັບຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບຮຽນທີ່ໄດ້

ต่อมาจึงเป็นคำกริยา

3. อายุ 5 – 11 ปี เป็นการพัฒนาการพูดในระยะหลัง (Later Linguistic Development) ระยะนี้เด็กเริ่มเรียนคำศัพท์ การอ่านความหมาย เริ่มสนใจไวยากรณ์ เริ่มใช้ภาษาพูดในลักษณะรูปประโยคที่สมบูรณ์ และเริ่มเข้าใจคำและความหมายของคำมากขึ้น

4. อายุ 11 ปีขึ้นไป เป็นการพัฒนาการสร้างรูปประโยค (Development of Syntax) เด็กเริ่มศึกษาไวยากรณ์อย่างแท้จริง และสามารถใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น

ศรีญา นิยมธรรม (2519 : 47) การใช้ภาษาสื่อความหมายซึ่งกันและกันได้นั้น มีการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory)

ผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด ทฤษฎีนี้เชื่อว่า พัฒนาการทางภาษาขึ้นเกิดจากการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดจากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง

2. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory)

ทฤษฎีนี้อาศัยพื้นฐานและหลักการจากทฤษฎีการเรียนรู้

ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยเงื่อนไขว่า

หากเด็กได้รับรางวัลหรือได้รับกุญแจเสริมกำลังใจ เด็กจะพูดมากขึ้น

3. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ทฤษฎีนี้เชื่อว่า

เด็กเรียนรู้ภาษาโดยการรับรู้ทางการฟัง เด็กจะพูดช้ากับตุนเอง

และหัดแปลงเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปาก ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้คำ

4. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Bubbling Buck) Thorndike ได้อธิบายว่า

เมื่อเด็กเล่นเสียงอยู่นั้น เพื่อภูมิบังเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีความหมายในภาษาพูด

พอแม่จึงทำการเสริมแรงทันที ด้วยวิธีนี้เด็กจึงมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

กระบวนการเรียนรู้ภาษาพูดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้นั้น ศรีเรือน แก้วกั่งวน (2530 : 16) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาตามลำดับดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้ภาษา

เพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงของคำ และพูดตามเสียงที่ได้ยิน

2. การเอาอย่าง (Identification) เด็กมีการเลียนแบบการออกเสียงอย่างเดียวเท่านั้น

แต่จะเลียนแบบทาง นิสัยใจคอจากบุคคลตามเสียงที่ได้ยินด้วย

3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองพร้อมกับสิ่งเร้าหลายตัว (Multiple Response)

เป็นพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพยายามทำตาม โดยลองใช้วิธีการเปล่งเสียงต่างๆ

นั้น ให้ทำงานรวมกันๆ ได้แก่ สวนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน สวนที่สะสหมความจำ

ควบคุมริมฝีปาก สีหนา ทางาน และสายตา

4. การเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับสภาวะ (Association Learning)

เด็กเรียนรู้คำและความหมายโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม

เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า ตุกตา เมื่อแม่ยืนตุกตาให้แล้วบอกว่า “ตุกตา”

เด็กเรียนรู้จากการเชื่อมโยงเสียงและสิ่งของเข้าด้วยกัน

5. การเรียนรู้แบบสอบถาม (Question - Answering) เมื่อได้เรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้ว

เด็กจะเกิดความคิดอย่างมีเหตุผลขึ้น ความสงสัยและความอยากรู้ อยากเห็น

ทำให้เด็กชอบใช้คำถาม การตอบสนองความอยากรู้อยากรู้ จากการตอบคำถาม

จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น

6. กฎลองผิดลองถูก (Trial and Error) ช่วงนี้เป็นช่วงลองปฏิบัติ

อาจจะถูกบาง ผิดบาง การเราใจและการชมเซยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้อง จะทำให้เด็กมั่นใจ

และช่วยให้ภาษาพัฒนาได้รวดเร็วขึ้น